Pregaria.cat

Entrada

Expectació

Hi ha molta expectació. Millor dit, hi ha moltes expectacions. Unes, curtes, de pocs dies. Altres, a mig termini. I altres, a llarg termini. Molta gent es pregunta: *Què passarà? Com acabarà? Podrem sostenir el sistema de pensions? S'anuncia una nova gran crisi? Qui acabarà guanyant...?* No es pot negar que en el nostre temps hi ha molta expectació.
No és una situació nova. Si preguntem als pares o als avis, ens diran que en altres temps ja van passar pel mateix. La història ens mostra que abans de grans esdeveniments hi havia gent que deia: *Això no pot acabar bé.* Que potser no es va comentar tot això en els sopars o dinars de Nadal, en aquelles sobretaules familiars en què –animats pel menjar i el cava– sembla que volíem arreglar el món?

En temps d'expectació no podem marginar-nos de la vida normal, les responsabilitats normals, les alegries, el treball, les relacions, la cura de persones, les demandes de tota mena que ens arriben. No podem oblidar que en aquests moments el més important és també ARA.

He decidit anar a dormir una estona abans i alçar-me també una estona abans. És així. Cada matí laboral llegeixo l'Evangeli del dia i em pregunto com actuava Jesús, què sentia, com observava la gent i quin missatge m'arriba de tot plegat. Després faig un breu col·loqui amb el Senyor... Parenostre... i a despertar la família. Bon dia, bon dia... i cap a la feina...

Saps? Havent dinat em queda mitja hora, soc a prop de la facultat i en els jardins del parc m'assec tranquil·lament i prego a l'estil del pelegrí rus: Senyor Jesús, tingues pietat de nosaltres*. Respiro en pau, entra l'aire i surt havent netejat els pulmons... Aire net alliberador també per al cor.*

Tinc les idees molt clares del que votaré, però vull viure en pau i coherència. Què faig? Quan em sento massa obsessionada, el més aviat possible surto una estona a córrer. Ritme constant, ulls oberts, pacificar la ment, sentiments clarificats i un acte de fe.

En temps d'expectació ens hem de cuidar per mantenir la serenitat i no obsessionar-nos. Anem aprenent a conviure amb els conflictes, amb tants interrogants oberts que no sabem com es tancaran. Aquietant els nervis som més forts i podem encarar millor les nostres responsabilitats.